

RESUM DE JURISPRUDÈNCIA I DE RESOLUCIONS DE LA GAIP

TRIBUNAL DE JUSTÍCIA DE LA UNIÓ EUROPEA

SALA PRIMERA

1. [Sentència](#) assumpte C-394/23, de 9 de gener de 2025, del Tribunal de Justícia de la Unió Europea. Qüestió prejudicial referida a la **identitat de gènere**.

El TJUE resol una qüestió prejudicial plantejada pel Consell d'Estat francès en el marc d'un litigi entre l'associació Mousse i l'autoritat francesa de protecció de dades personals, ja que l'esmentada associació va impugnar la pràctica d'una empresa ferroviària francesa, que obligava els treballadors a dirigir-se als usuaris amb «senyor o senyora» en el moment d'adquirir els bitllets de transport.

El Consell d'Estat francès va preguntar al TJUE si la recollida de dades relatives al terme de cortesia «senyor o senyora» amb què es dirigeix als seus clients una empresa ferroviària pot considerar-se lícita i conforme, principalment, al principi de minimització de dades personals, quan aquesta recollida de dades té per objecte permetre una comunicació comercial entre els seus clients.

El TJUE recorda que, de conformitat amb el principi de minimització de dades, que és un reflex del principi de proporcionalitat, les dades recollides han de ser adequades, pertinents i limitades al que sigui necessari en relació amb les finalitats a les quals són tractades. A aquests efectes, recorda que el Reglament general de protecció de dades estableix una llista exhaustiva dels casos en què un tractament de dades personals es pot considerar lícit, cosa que passa quan és necessari per a l'execució d'un contracte en què l'interessat és part o per satisfer interessos legítims perseguits pel responsable del tractament de dades personals o per un tercer.

No obstant això, el TJUE considera, en aquesta sentència, que una personalització d'una comunicació comercial basada en la identitat de gènere que es presumeix en funció del terme de cortesia amb què s'ha dirigir als clients no sembla objectivament indispensable, ja que l'empresa ferroviària podria optar per una comunicació basada en fórmules de cortesia genèrica, i sense correlació amb una presumpta identitat de gènere.

Així mateix, afirma que la utilització dels termes de cortesia «senyor o senyora» no es pot considerar necessari: d'una banda, quan l'interès legítim perseguit no s'ha de indicar als clients en el moment de recollida de dades i, d'altra banda, quan el

tractament de dades personals no es va dur a terme sense sobrepassar els límits de l'estrictament necessari per a la consecució d'aquest interès legítim i a més quan, a la vista de les circumstàncies pertinents, les llibertats i els drets fonamentals dels seus clients poden prevaldre sobre aquest interès legítim, especialment, a causa d'un risc de discriminació basat en la identitat de gènere.

TRIBUNAL CONSTITUCIONAL

PLE

2. Sentència de 12 de febrer de 2025, del Ple del Tribunal Constitucional, per la qual es declara que la Comunitat Autònoma de Canàries no pot deixar d'exercir les competències exclusives que té en matèria d'**assistència social i protecció de menors en cas de menors migrants no acompanyats que arriben a Espanya**.

El Ple del TC, en aquesta sentència, estima parcialment per unanimitat la impugnació plantejada pel Govern de la Nació, a través d'un procés d'impugnació de disposicions autonòmiques que no tenen rang de llei contra els apartats 2, 3 i 6 de l'Acord del Govern de Canàries, de 2 de setembre de 2024, «en relació amb menors estrangers no acompanyats» i contra la Resolució de la Direcció General de Protecció a la Infància i les Famílies, de la Conselleria de Benestar Social, Igualtat, Joventut, Infància i Famílies del Govern de Canàries, de 12 de setembre de 2024, «per la qual s'estableix el protocol territorial de recepció de menors estrangers migrants no acompanyats a la Comunitat Autònoma de Canàries».

Les normes impugnades davant el TC comunicaven a les entitats col·laboradores que no rebessin nous migrants amb càrrec a l'esmentada Comunitat Autònoma, llevat de conformitat o autorització expressa d'aquesta, i instaven l'Estat que fes un protocol d'actuació per a la recollida i lliurament de migrants, especialment en relació amb menors no acompanyats. Alhora, va aprovar un protocol de recepció de menors estrangers migrants no acompanyats, limitat a aquesta Comunitat Autònoma i de caràcter vinculant.

Aquesta sentència:

- D'una banda, recorda la pròpia doctrina del TC referent a l'abast de la competència exclusiva de l'Estat en matèria d'estrangeria (article 149.1.2) que comprèn l'estatut dels estrangers i la determinació dels drets del qual són titulars.
- D'altra banda, recorda l'abast de la competència exclusiva de la comunitat autònoma en matèria d'assistència social (article 149.1.20), la qual inclou les

persones migrants que arriben a Espanya i també es refereix a la doctrina constitucional que reconeix l'especial situació de vulnerabilitat dels menors estrangers no acompanyats i la importància de la protecció dels seus drets (STC 130/2022) essent-los d'aplicació la Llei orgànica 1/1996, de protecció jurídica del menor.

- Raona que les disposicions impugnades s'aparten d'aquest marc protector, recordant així mateix la doctrina constitucional de la irrenunciabilitat de la competència exclusiva de les comunitats autònomes establertes en els seus estatuts d'autonomia.
- Tot i reconèixer la dificultat que per a la Comunitat Autònoma de Canàries suposa fer-se càrrec de l'atenció dels menors migrants no acompanyats i el possible desbordament de les seves capacitats d'atenció, això no pot justificar la renúncia per part de la Comunitat Autònoma de Canàries de l'exercici de les seves competències exclusives, havent d'atenir-se també als principis de cooperació i coordinació entre l'Estat i la Comunitat Autònoma de Canàries.
- Finalment, la sentència acota l'abast de la declaració d'inconstitucionalitat de l'apartat segon de l'Acord del Govern de Canàries de 2 de setembre de 2024, en el qual es materialitzen les vulneracions constitucionals indicades, i la Resolució de la Direcció General de Protecció a la Infància i les Famílies, de 10 de setembre de 2024.

TRIBUNAL SUPREM

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

3. [Sentència 1962/2024](#), de 12 de desembre, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la legalitat sobre la **impossibilitat d'interposar recurs d'apel·lació en qüestions de quantia inferior a 30.000 euros en matèria de sancions administratives.**

Els antecedents d'aquesta sentència són els següents:

- Una entitat mercantil va presentar un recurs d'apel·lació davant un TSJ per la imposició per part del Ministeri d'Hisenda de diverses multes per import de menys de 30.000 euros.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- El TSJ va declarar la inadmissió del recurs d'apel·lació ja que totes les multes recorregudes eren d'un import inferior a 30.000 euros, d'acord amb el que disposa l'article 81.1.a) de la LJCA, que literalment estableix:

«1. Les sentències dels jutjats contenciosos administratius i dels jutjats centrals del contenciós administratiu seran susceptibles de recurs d'apel·lació, llevat que s'hagués dictat en els assumptes següents:

a) Aquells la quantia dels quals no excedeixin de 30.000 euros ...»

Per la seva banda, l'article 41 de la LJCA assenyala:

«1. Que la quantia del recurs contenciós administratiu ve determinada pel valor econòmic de la pretensió objecte d'aquest.

2. Quan existeixin diversos demandants, s'atendrà al valor econòmic de la pretensió deduïda per cadascun d'ells, i no a la suma de tots.

3. En els supòsits d'acumulació o ampliació, la quantia vindrà determinada per la suma del valor econòmic de les pretensions objecte d'aquelles, però no comunicarà a la de quantia inferior la possibilitat de cassació o apel·lació.»

- Contra la sentència del TSJ, l'entitat mercantil va interposar recurs de cassació davant el TS.
- La Sala Tercera del TS, mitjançant Interlocutòria, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo com a recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Declarar que la qüestió que planteja el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència és si l'aplicació –o no– de l'article 81.1.a) de la LJCA, que exclou el recurs d'apel·lació contra les sentències dictades pels jutjats contenciosos administratius i els jutjats centrals contenciosos administratius en assumptes referits a la revisió jurisdiccional de sancions la quantia de les quals no excedeixi de 30.000 euros resulta –o no– incompatible amb el que disposen els articles 9.3 i 24 de la CE en relació amb l'article 2 del Protocol 7 del Conveni Europeu per la Protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals, tal com ha interpretat el Tribunal Europeu de Drets Humans en la sentència de 30 de juny de 2020, així que el dret al reexamen de la declaració de culpabilitat per un òrgan jurisdiccional

superior es garanteix a aquelles infraccions i sancions administratives que per la seva naturalesa intrínseca són assimilables a les penes imposades per la jurisdicció penal.

- Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 81.1.a) de la LJCA en relació amb els articles 9 i 24 de la CE i de l'article 2 del Protocol 7 del Conveni Europeu per a la protecció dels Drets Humans i de les Llibertats Fonamentals.

La Secció 3a de la Sala Tercera del TS, en aquesta sentència, raona que no comparteix la tesi que argumenta que l'article 81.1.a) de la LJCA és incompatible amb l'article 24 de la CE i amb l'article 2 del Protocol 7 del Conveni Europeu de Drets Humans, basant-se en la jurisprudència fixada pel Tribunal Europeu de Drets Humans, ja que afirma que, al seu judici, es garanteix el dret al doble grau de revisió de les sancions administratives en termes absoluts i que, a més, en el cas d'actuacions, s'ha aplicat l'article 77.19 de la Llei 9/2014, de 9 de maig, general de telecomunicacions, en tractar-se de sancions greus, per la qual cosa considera que la normativa interna contemplada en l'article 81.1.a) de la LJCA, que exclou el recurs d'apel·lació en aquells casos de quantia inferior a 30.000 euros i que atenent la seva naturalesa no poden assimilar-se a sancions de naturalesa penal, la qual cosa ha permès al legislador intern –com en el cas del Regne d'Espanya– que per raons imperioses d'interès general relacionades amb l'eficàcia del sistema judicial determini jurídicament l'abast –fins i tot els límits quantitius- de recursos jurisdiccional.

En conseqüència, el TS desestima el recurs de cassació ja que considera que les sales del contenciós administratiu dels tribunals de justícia, quan coneguin dels recursos d'apel·lació en matèria de sancions administratives, afirmant que no es vulneren les garanties jurídiques establertes en article 2 del Protocol 7 del Conveni Europeu de Drets Humans, quan els TSJ acorden inadmetre el recurs d'apel·lació interposat contra sentències dictades pels Jutjats Contenciosos Administratius i del Jutjat Central Contenciós Administratiu, en aquells assumptes que concerneixen la imposició per part de l'Administració de la imposició de multes o sancions econòmiques, atenent les circumstàncies concurrents en els casos enjudiciats, en els que no revesteixen - com en aquest plet- la suficient gravetat per poder ser assimilada a una sanció de naturalesa penal.

4. [Sentència 24/2025](#), de 15 de gener, de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional en relació amb la **validesa de la prova obtinguda en el registre practicat a la seu de persones físiques i jurídiques que constitueix el domicili protegit del persona inspeccionada.**

La Sala Tercera del TS va resoldre el recurs de cassació interposat contra la sentència dictada pel Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, en data 19 de desembre de 2022, en el recurs interposat contra la Resolució del Tribunal Econòmic Administratiu Regional de Catalunya, de 20 de maig de 2021, i en la qual va desestimar diverses reclamacions administratives referides a la liquidació de l'IVA dels exercicis econòmics 2013 a 2016.

La sentència del TSJC va estimar el recurs contenciós administratiu interposat i, en conseqüència, va anul·lar les resolucions impugnades, així com la resolució del TEARC, en entendre que l'entrada al domicili no havia estat correcta, ja que s'havia produït amb caràcter previ a l'inici del procediment d'inspecció, la qual cosa suposava que no es podia fer l'exigida valoració de la necessitat, idoneïtat i proporcionalitat en la mesura de l'entrada en el domicili.

Contra aquesta sentència la representació processal del TEARC va interposar recurs de cassació i el TS va acordar admetre'l a tràmit i qualificar-lo d'interès cassacional.

La qüestió que planteja l'interès cassacional és determinar fins on arriben les facultats de control dels tribunals encarregats de dilucidar la legalitat de la liquidació o sanció en relació amb la valoració d'una prova obtinguda il·lícitament per vulnerar drets fonamentals com és la inviolabilitat del domicili i si aquestes facultats es veuen –o no– condicionades d'alguna manera quan l'entrada al domicili ha estat autoritzada per resolució judicial ferma.

El TS conclou que, en el cas del plet, no cal apreciar que l'admissió i valoració de la prova que va obtenir l'Administració Tributària vulnerés la integritat de les garanties del procés contenciós administratiu, ja que l'única connexió jurídica entre el vici determinant de la lesió del dret a la inviolabilitat del domicili i a l'obtenció de la prova és la valoració que es realitza sobre els requisits per accedir a la sol·licitud de l'autorització judicial d'entrada en el domicili a la vista de l'evolució de la interpretació jurisprudencial. Així mateix, afirma que d'acord amb l'última doctrina jurisprudencial la valoració de la prova no afecta cap element nuclear del judici d'idoneïtat, necessitat i proporcionalitat de l'autorització d'entrada en el domicili, sinó només afecta la falta d'un requisit de notificació prèvia a l'obligat tributari comunicant-li l'inici del procediment d'inspecció.

Per això, en la decisió de la sentència s'acorda ordenar retrotraure el litigi perquè la sala d'instància resolgui el recurs contenciós administratiu i dicti una nova sentència que resolgui sobre les pretensions demanades, valorant conforme a dret el conjunt de proves aportades.

Àrea de Presidència
Secretaria General

5. [Sentència 32/2025](#), de 16 de gener, de la Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb la **qualificació de personal laboral a extingir d'una administració pública per subrogació empresarial**, com a conseqüència de **l'extinció d'un contracte administratiu de gestió de servei públic per concessió** en cas que l'Administració passi a prestar directament el servei.

El TS, mitjançant aquesta sentència, desestima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència interposat per la representació processal del Sindicat Independent de la Comunitat Valenciana contra el Decret 22/2018, de 23 de març, del Consell Valencià, pel qual es regulen els efectes d'extinció del contracte de gestió del servei públic per concessió del Departament de Salut de la Ribera en matèria de personal

Els antecedents del plet són els següents:

- La representació processal del Sindicat Independent de la Comunitat Valenciana va interposar un recurs contenciós administratiu davant el Tribunal Superior de Justícia de la Comunitat Valenciana contra el Decret 22/2018, de 23 de març, del Consell Valencià, pel qual es regulava els efectes de l'extinció del contracte de gestió del servei públic, mitjançant concessió, del Departament de Salut de la Ribera en matèria de personal i, més concretament, el reconeixement del personal de la concessió com a personal laboral a extingir del propi Departament, com a conseqüència de l'extinció del contracte de gestió de serveis i la prestació d'aquest directament pel propi Departament de Salut, d'acord amb la normativa de subrogació empresarial que estableix l'article 44 del text refós de l'Estatut dels treballadors.

El recurrent al·legava, entre d'altres, que aquest decret impugnat no s'ajustava a dret perquè s'havia creat per part de l'Administració una nova categoria de personal, el personal laboral a «extingir», categoria no prevista en la normativa de personal funcional i, més concretament, en el text refós de la Llei de l'estatut d'empleat públic

- El TSJ de la Comunitat Valenciana, en sentència de 19 d'abril de 2022, va acordar desestimar íntegrament el recurs contenciós administratiu interposat pel Sindicat Independent de València contra el Decret 22/2018, del 23 de març, del Consell Valencià pel qual es regulaven els efectes de l'extinció del contracte de

Àrea de Presidència
Secretaria General

gestió de servei públic, mitjançant concessió administrativa, del Departament de Salut de la Ribera en matèria de personal

- Contra aquesta sentència, la representació processal del Sindicat Independent de la Comunitat Valenciana va presentar recurs de cassació davant el Tribunal Suprem.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del TS, mitjançant Interlocutòria de l'11 de maig de 2023, va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació presentat.
  - Determinar que aquest és d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Establir que la qüestió que planteja interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar si l'Administració Autònoma pot, a través d'un decret, qualificar com a personal a extingir el personal laboral subrogat com a conseqüència de l'extinció d'un contracte de gestió de servei públic i l'assumpció d'aquest servei per part de l'Administració per prestar-lo mitjançant gestió directa quan aquest contracte finalitza, i si aquest personal subrogat té la condició d'empleat públic
  - Fixar com a norma jurídica que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 8 del Reial decret legislatiu 5/2015, del 30 d'octubre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic, en relació amb l'article 44 del Reial decret legislatiu 2/1015, de 23 d'octubre, pel qual s'aprova text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors i l'article 149.1.7 de la CE.

La Secció 4a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del TS va desestimar el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en considerar que la qualificació de personal laboral «a extingir» d'una Administració Pública del personal laboral subrogat com a conseqüència de l'extinció d'un contracte de gestió de servei públic, mitjançant concessió administrativa, quan l'Administració decideix prestar aquest servei mitjançant gestió directa s'ajusta a dret ja que:

- D'una banda, la subrogació empresarial està basada en l'article 44 del text refós de la Llei de l'estatut dels treballadors.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- D'altra banda, que no s'ha creat una nova categoria de personal laboral, ja que no té més rellevància jurídica que la que les vacants que es produeixen es proveeixen per personal estatutari d'acord amb el seu acord marc.
  - Així mateix, assenyala que es tracta d'un personal laboral que es distingeix de la resta per procedir de la subrogació per part l'Administració en els contractes de treball subscrits en el seu dia per una empresa concessionària, una vegada que s'ha produït l'extinció del contracte de gestió de servei públic, per concessió, i la prestació de l'esmentat servei per la pròpia Administració, mitjançant la forma de gestió directa.
  - Conclou afirmant que aquest personal té la condició de personal laboral d'acord amb l'article 8 del text refós de la Llei de l'estatut bàsic de l'empleat públic.
6. [Sentència 36/2025](#), de 20 de gener, de la Secció 3a de la Sala Tercera, Contenciosa Administrativa, del Tribunal Suprem. Recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència en relació amb el **desistiment unilateral d'un contracte de serveis per part de l'Ajuntament** de Madrid.

El TS, en aquesta sentència, va estimar el recurs d'interès cassacional objectiu interposat pel contractista contra la resolució de l'Ajuntament de Madrid per la qual es va acordar el desistiment unilateral d'un contracte de servei, i va condemnar l'esmentat Ajuntament a abonar les quantitats de la feina feta pel contractista, juntament amb l'obligació d'abonar també l'import reconegut del 10% del preu dels estudis, projectes i treballs pendents de realitzar en concepte de benefici deixat de percebre per l'empresa contractada i recurrent.

Els antecedents del plet són els següents:

- La representació legal de la mercantil Centro Acuático Arquitectura Madrid SL, va interposar un recurs contenciós administratiu contra el decret del delegat de l'Àrea de Govern d'Economia i Hisenda de l'Ajuntament de Madrid, de 22 de desembre de 2017, per la qual es va acordar la resolució, per desistiment unilateral de l'Administració, del contracte de serveis de la «Realización del proyecto de ejecución, urbanización y dirección de obras del Centro de Deportes Acuáticos en el ámbito AOE 00.08 Parque Olímpico - Sector Oeste» i reconeix a la recurrent el dret a percebre una indemnització de 51.389 euros corresponents al 10% del preu d'estudis, projectes i treballs pendents de realitzar en concepte de benefici deixat de percebre, i autoritza la devolució de la garantia definitiva constituïda en el seu dia per import de 31.390 euros.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta resolució administrativa, l'empresa adjudicatària de l'esmentat contracte de serveis va interposar recurs contenciós administratiu i el Jutjat Contenciós Administratiu número 17 de Madrid va dictar sentència, de 3 de març de 2020, per la qual s'estimava parcialment el recurs contenciós administratiu i es declarava no ajustada a dret la resolució recorreguda, anul·lant i deixant sense efecte l'ordre d'indemnització establerta per resolució del contracte, fixada en 1.246.972 euros, sense imposició de costes.
- Contra aquesta sentència del Jutjat Contenciós Administratiu número 17 de Madrid, la representació processal de l'Ajuntament de Madrid va interposar recurs d'apel·lació davant el Tribunal Superior de Justícia de Madrid, qui, mitjançant sentència de 21 d'abril de 2021 acorda en la seva decisió estimar el recurs d'apel·lació de l'Ajuntament, revocant íntegrament la sentència del Jutjat Contenciós Administratiu núm. 17 de Madrid, amb desestimació del recurs contenciós administratiu i confirmant el Decret del delegat de l'Àrea de Govern d'Economia i Hisenda de l'Ajuntament de Madrid, sobre resolució contractual i indemnització del contracte de serveis anteriorment ressenyat.
- Contra la sentència del TSJ de Madrid, el contractista va interposar recurs de cassació davant el TS.
- La Secció Primera de la Sala Tercera del TS, mitjançant interlocutòria, de 15 de juny de 2022 va acordar:
  - Admetre a tràmit el recurs de cassació i declarar-lo d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència.
  - Assenyalar que la qüestió que planteja interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència consisteix a determinar, d'acord amb el que disposa l'article 215 del Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny, pel qual s'aprova el text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques, els efectes de la resolució dels contractes de consultoria i serveis; en el particular referit a la indemnització procedent a abonar al contractista, en els casos de resolució unilateral del contracte per part de l'Administració contractant.
  - Fixar com a norma que, en principi, ha de ser objecte d'interpretació l'article 215 del Reial decret legislatiu 2/2000, de 16 de juny, en relació amb l'article 7 del mateix text legal.

Aquesta sentència estima el recurs d'interès cassacional objectiu per a la formació de la jurisprudència, en el sentit d'establir que en aquest cas estem davant d'un contracte administratiu, no privat, per la qual cosa en cas de resolució unilateral de l'Administració s'ha d'aplicar, als efectes de la resolució unilateral, el que disposa la normativa de contractació administrativa, prevalent aquesta sobre l'article 1594 del Codi civil encara que s'estableixi en el plec de clàusules administratives, per la qual cosa el contractista té dret a percebre les quantitats econòmiques corresponents als treballs realitzats i rebuts per l'Administració, a més de la indemnització del 10% del preu dels estudis, treballs i projectes pendents de realitzar en concepte de beneficis deixat de percebre, ja que es declara la compatibilitat dels apartats 1 i 3 de l'article 215 del text refós de la Llei de contractes de les administracions públiques.

TRIBUNAL SUPERIOR DE JUSTÍCIA

SALA CONTENCIOSA ADMINISTRATIVA

7. [Sentència 1493/2024](#), de 12 de desembre, de la Sala Contenciosa Administrativa del **Tribunal Superior de Justícia de Castella i Lleó**. Recurs d'apel·lació en relació amb **les plantilles i la relació de llocs de treball de l'Administració local**.

La Sala Contenciosa Administrativa del TSJ de Castella i Lleó resol el recurs d'apel·lació interposat contra la sentència dictada l'11 d'abril de 2024 pel Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Valladolid, per la qual va estimar el recurs contenciós administratiu interposat contra l'acord de la Junta de Govern de l'Ajuntament de Valladolid adoptat en sessió de 21 d'agost de 2023, que acordava incorporar a la relació de llocs de treball de l'Ajuntament i de les fundacions municipals el lloc de treball de «director de coordinació de polítiques públiques».

Els antecedents del plet són els següents:

- La Junta de Govern de l'Ajuntament de Valladolid, en sessió celebrada el 21 d'agost de 2023, va acordar incorporar a la relació de llocs de treball de l'Ajuntament i de les fundacions municipals el nou lloc de treball de «director de coordinador de polítiques públiques».
- Aquest acord va ser objecte de recurs contenciós administratiu per part de diversos recurrents davant els jutjats contenciosos administratius de Valladolid, recaient el plet al Jutjat Contenciós Administratiu número 3.
- El Jutjat Contenciós Administratiu núm. 3 de Valladolid, en data 11 d'abril de 2024, va dictar sentència desestimant el recurs contenciós administratiu i declarant ajustat a dret l'acord recorregut.

Àrea de Presidència
Secretaria General

- Contra aquesta sentència, es va interposar recurs d'apel·lació davant el TSJ de Castella i Lleó. El recurrent al·lega, entre altres motius: d'una banda, que prèviament a l'aprovació de la modificació de la relació de llocs de treball s'hauria d'haver modificat el Reglament orgànic municipal i, d'altra banda, la manca de competència de la Junta de Govern Local per fixar la retribució d'un òrgan directiu de la corporació
- En data 12 de desembre de 2024, el TSJ de Castella i Lleó resol el recurs d'apel·lació interposat i a aquests efectes estableix:
  - D'una banda, que si bé el Reglament orgànic municipal no estableix un llistat taxat de llocs de treball directius, no és necessari modificar-lo pel simple fet que es creï un nou lloc de treball directiu, ja que en aquest cas el que es crea és una àrea a l'Alcaldia, i la Direcció de Coordinació és el cap d'aquesta nova Àrea amb la qual es culmina l'organització administrativa de l'esmentat Ajuntament.
  - D'altra banda, afirma que la competència per fixar els nivells essencials de l'organització municipal és del Ple Corporatiu; això és, la creació de les grans àrees de govern, els coordinadors generals en funció de la coordinació de les diferents direccions generals o òrgans similars integrats en les direccions generals o òrgans similars.
  - Conclou afirmant que el nou òrgan creat en l'estructura de l'Alcaldia no pot considerar-se ni qualificar-se com una nova àrea organitzativa, sinó com un òrgan que culmina l'organització administrativa i que no existint en el Reglament orgànic de l'Ajuntament aquest òrgan directiu no és conforme a dret la seva creació, per la qual cosa estima el recurs d'apel·lació i declara no ajustat a dret l'acord de la Junta de Govern del Ajuntament de Valladolid adoptat en sessió de 21 d'agost de 2023.

ALTRES ÒRGANS JUDICIALS

8. Sentència 193/2024, de 26 de juny, del **Jutjat Contenciós Administratiu núm. 2 de Tarragona**. Recurs contenciós administratiu interposat per un candidat contra el decret de la Presidència de la Diputació de Tarragona pel qual es resol el **procés de cobertura del lloc de treball de la Vicesecretaria de la Diputació de Tarragona**.

Els antecedents del present plet són els següents:

La representació legal del Sr. XXX, funcionari d'Administració local amb habilitació de caràcter nacional de la subescala de secretaria, categoria superior, va interposar

Àrea de Presidència
Secretaria General

un contenciós administratiu contra el recurs 4670/2022 de la Presidència de la Diputació de Tarragona, de 22 de setembre de 2022, pel qual es va resoldre el procés de cobertura del lloc de treball de vicesecretari de l'esmentada entitat local amb el nomenament a favor del Sr. SV.

El recurrent sol·licita que es declari la nul·litat del decret impugnat per infringir el que disposa l'article 47.1.a) i b) de la Llei de procediment administratiu comú de les administracions públiques, amb expressa condemna en costes a la part demandada. En aquest sentit, la part actora assenyala que el recurrent és funcionari d'Administració local amb habilitació de caràcter nacional, subescala de secretaria, categoria superior, amb destinació a l'Ajuntament de Cunit (Tarragona), i que la resolució impugnada és nul·la de ple dret per vulnerar el dret fonamental de l'actor a accedir a càrrec públic en igualtat de condicions, considerant que:

- La Presidència de la Diputació de Tarragona mancava de competència per dictar el decret impugnat.
- El decret impugnat ha estat dictat amb desviació de poder, ja que el candidat seleccionat era el Vicesecretari de l'Ajuntament de Reus, d'on era vicealcaldessa la Presidenta de la Diputació de Tarragona; essent el lloc de treball de classe primera, el lògic és suposar que serà de millor condició un aspirant que ocupa un lloc de treball de la subescala de secretaria de categoria superior, en lloc d'un aspirant de categoria d'entrada. Tanmateix, en aquest cas, es nomena qui ocupa un lloc de treball de classe segona i es descarta a qui ocupa un lloc de treball de categoria superior. A més, afegeix que resulta incongruent que la Diputació de Tarragona només prevegi la provisió pel sistema de lliure designació en un dels tres llocs de treball a cobrir, mentre que els altres dos, viceinterventor/a i vicetresorer/a, es prevegin cobrir pel sistema de concurs. Afegeix que tant l'aprovació per la DGAL del lloc de treball com la descripció funcional continguda en la relació de llocs de treball, inclouen funcions no solament de col·laboració amb el titular de la Secretaria, sinó, a més, totes les reservades a aquest lloc de treball, evidenciant que la cobertura del lloc de treball constitueix un primer pas per accedir després a la Secretaria General. Finalment, assenyala les alteracions dels criteris d'avaluació previstos en la convocatòria ja que, segons les bases, l'experiència professional en l'Administració pública era un criteri a avaluar, mentre que l'informe de la Secretaria que s'acompanya al decret impugnat limita aquesta experiència a la del candidat seleccionat, en restringir-la a l'«experiència tècnica» en tots els nivells de l'Administració local, obviant que les bases es refereixen a "qualsevol Administració pública".

La sentència desestima íntegrament el recurs contenciós administratiu d'acord amb els arguments següents:

- En aquest cas no concorre l'excepció de cosa jutjada.
- El decret impugnat no vulnera el dret fonamental de l'actor, ja que va ser aprovat per òrgan competent, atès que la presidenta de la Diputació de Tarragona va delegar genèricament algunes competències en matèria de personal en la diputada delegada de Recursos Humans i, entre elles, la signatura de les actes de possessió i la resolució dels processos de selecció, sense que consti que s'hagi avocat aquesta competència amb caràcter previ al dictat del decret impugnat per part de la Presidència de Tarragona.

En aquest sentit, assenyala que l'article 34.h) de la LRBRL estableix que al president de la Diputació li correspon la direcció superior del personal i el seu nomenament. Així mateix, l'article 46.3 del RD 128/2018, de 16 de març, estableix que és al president de la Diputació a qui li correspon dictar la resolució en els processos de lliure designació. D'acord amb aquest precepte, la convocatòria i les bases per cobrir el lloc de treball de vicesecretari/ària de la Diputació de Tarragona, aprovats per la Junta de Govern en sessió de 21 de juny de 2022, i de la qual forma part la presidenta de l'esmentada entitat local, no van ser impugnades al seu dia, i la seva base sisena estableix que correspon a la Presidència la resolució del procés selectiu i el nomenament de l'aspirant seleccionat, per la qual cosa no s'aprecia la causa de nul·litat de ple dret al·legada.

- Tampoc s'aprecia l'existència de desviació de poder, ja que aquesta no és altra cosa que la utilització per part de l'Administració de potestats administratives per assolir fins diferents als previstos en l'ordenament jurídic. Aquí no s'acredita ni tan sols indiciàriament que la finalitat era elegir un candidat per ocupar, en un primer moment, la Vicesecretaria i després la Secretaria General. Per tant, no s'acredita que l'Administració demandada hagi exercit les seves potestats administratives per assolir uns fins diferents als previstos en l'ordenament jurídic.
- Quant a l'al·legació que s'ha produït una alteració dels criteris d'avaluació previstos en la convocatòria, ja que l'experiència professional en l'Administració Pública era un criteri a avaluar, mentre que en l'informe del secretari general es limita aquesta experiència a l'«experiència tècnica» en tots els nivells de l'Administració local, obviant que les bases es refereixen a qualsevol Administració pública i tot això per tal d'acreditar la desviació de poder en què, a judici del recurrent, incorre la resolució impugnada, la sentència assenyala que l'elecció del Sr. SV en perjudici del recurrent es troba suficientment justificada tant en l'informe del secretari general com en la pròpia resolució impugnada. Així, a la vista dels CV dels candidats i dels mèrits documentats aportats pels candidats finalistes seleccionats, entre ells el recurrent, es justifica la idoneïtat

del candidat seleccionat, ja que l'experiència professional tècnica és valorada en tots els candidats, de conformitat amb les bases aprovades i sense que la discrecionalitat tècnica subjacent a l'hora de seleccionar el millor candidat pugui ser substituïda per la valoració de mèrits que efectua el propi recurrent, que no obeeix a criteris predeterminats ni a baremacions preestablertes en la convocatòria.

COMISSIÓ DE GARANTIA DEL DRET D'ACCÉS A LA INFORMACIÓ PÚBLICA (GAIP)

1. [Resolució 119/2025](#), de 30 de gener, en relació amb la **sol·licitud de la relació de professionals** que integren equips de medicina familiar i comunitària i dels centres d'atenció primària.

La GAIP assenyala en aquest cas, que davant la discrepància sobre l'abast de la sol·licitud d'accés a la informació pública, cal tenir en compte que l'article 28 de la Llei 19/2014, de 29 de desembre, de Transparència, Accés a la Informació i Bon Govern, relatiu a les sol·licituds imprecises, disposa que «si una sol·licitud s'ha formulat en termes imprecisos o massa genèrics, l'Administració ho ha de comunicar al sol·licitant i demanar-li que concreti la informació a la qual vol tenir accés (...)».

En aquest cas l'Administració competent, a l'hora de resoldre la sol·licitud, no va tenir en compte l'expressió «relació de professionals», per la qual cosa la GAIP considera que les dades facilitades a la persona interessada són insuficients per satisfer la seva pretensió i el seu dret a l'accés a la informació.

A més conclou que, atès que l'Administració no va fer ús de la possibilitat que li atorga la llei d'adreçar-se al reclamant i demanar-li que concreti els termes de la sol·licitud, no pot resultar afavorida en la seva reclamació per haver omès un tràmit que era totalment necessari per donar resposta a la sol·licitud d'accés a la informació de la persona sol·licitant, i acaba dient que en dret ningú pot beneficiar-se de la seva malaptesa.

2. [Resolució 121/2025](#), de 30 de gener, sobre **desistiment de la sol·licitud**.

La GAIP assenyala que d'acord amb l'article 94 de la LPACAP, tota persona interessada podrà desistir de la sol·licitud prèviament efectuada en qualsevol moment i, en aquest cas, l'Administració acceptarà el desistiment i declararà conclús el procediment per causa de desistiment de la persona interessada

3. [Resolució 125/2025](#), de 30 de gener, referent a la **petició d'un certificat de qualificació urbanística**.

La GAIP considera que no és accés a la informació pública la sol·licitud per part de l'interessat d'un certificat d'aprofitament urbanístic

En el cas d'una sol·licitud d'un certificat d'aprofitament urbanístic no estem davant d'una informació pública prèviament existent, sinó que el que es demana i s'expedeix és un certificat d'aprofitament urbanístic que, lògicament, no existia abans de la seva sol·licitud.

El que pretén la part actora consisteix precisament en el fet que l'Ajuntament realitzi una anàlisi i valoració del règim urbanístic de la finca per a la qual es demana el certificat d'aprofitament urbanístic, la qual cosa sobrepassa la definició de la informació pública, i no forma part de l'esmentat dret d'accés a la informació pública, d'acord amb el que disposa l'article 7.4 del Decret 8/2021, de 9 de febrer, sobre el dret d'accés a la informació pública.